

מהגרי עבודה, גשמי קיץ

אמסטרדם, תשעה ימים לפני סוף השנה

זמן מטפף בין הגבות.
מי יכול היה לצפות
שמים ינטלו לענויים?

זקנות מוליכות כלבים.
נערים לומדים לעשן
בדרך הביתה מהכביש.
איברים אחרים מסלקים
לפח המתאים.

איני יודעת לאן מתנקזים
דברים שנופלים מהשמים:
מהגרי עבודה, גשמי קיץ,
בחורות שכותבות בעברית.

המשיכו להגיד:

עקירה

היא הזדמנות לצמיחה.

עקירה

היא הזדמנות לצמיחה.

עקירה

היא הזדמנות לצמיחה.

זמן נוקש בפתח הבית,
מישיר אלי מבט רטב-עיניים,
סחבה בפיו בולעת צעקה.

נֶדְרֵלֶנֶד

לא נִמְצְאוּ לָךְ שׁוֹבִים
כִּי בָּאת אֶל הָעוֹלָם מְכַנְעֶת.
סְכָרִים הִגְנוּ עָלֶיךָ
בְּרִדִּיּוֹתֶיךָ,
הִדְפּוּ אֶת הַיָּם עַל חֲסָרֵי
הַחֲלִיּוֹת שֶׁבָּתוּכוּ.
יָדַעְתָּ אֶת מֶה שֶׁאֲסוּר לְדַעַת
וְחֻשְׁבֶּת שְׁזָה הַמּוֹן.
אֲבָדְתָּ אֶת הַתְּאֵבוֹן.
מָחִית אֶת הַהִיסְטוֹרִיָּה בְּהַתְנַצְלוֹת
שֶׁל זֹנָה שְׁנַת־פֶּסֶה מַעֲמִידָה
פָּנֵי גְבֻרָתָהּ.
הַכֹּל הָיָה יָכוֹל לִהְיוֹת אַחֲרֶת
לוֹ רַק יָדַעְתָּ לַחֲלֹם.